

מיוחד להכיר

אפרת, נערה המתגוררת
במערך הדיור של 'עלי שיח',
משתפת בשיחות מתוך הלב

// סיוע בהגשה: פרידי נייחוז //

מי תדריך אותנו בכושר?

שמש כתומה של בין הערביים עמדה לשקוע והתעקשה לשלוח לכיווננו קרני אור אחרונות. רוח ירושלמית קרירה בידרה את שערותינו כשירדנו מהסעיה, והבניין המוכר הופיע מולנו מזדקר לגובה. צהלנו לקראתו, סוף סוף חוזרים לכושר, לאולם ההתעמלות המוכר והאהוב שכל כך התגעגענו אליו ולא ראינו אותו מאז שהתחילה הקורונה. השבוע, לשם שינוי, באנו בשעות הערב.

יש לנו מינוי שנתי קבוע בסטודיו, שהוא חלק מהפעילויות שיש לנו מטעם 'עלי שיח', במסגרת חיזוק הבריאות שלנו. כך, מדי יום שלישי בשעות הצהריים אנו מגיעות כל בנות הדירה עם חברותינו, בנות הדירה הקרובה אלינו שברחוב הסמוך, ונהנות במשך שעה ארוכה מתרגילים משחררים באווירה כיפית ושמחה, ומהתעמלות במגוון מתקני כושר חדשניים ומתקדמים.

יש לנו מדריכת התעמלות קבועה, מיכל קוראים לה. מיכל היא אישה מדהימה ומיוחדת, היא מורה מאוד מקצועית ויש לה לב טוב ואוהב. למשל, היא זוכרת את ימי ההולדת של כל אחת מאיתנו ודואגת לפנק אותנו במיץ טבעי ובריא, וגם הרבה פעמים מביאה עבורנו קופסה עם פירות עונה עסיסיים. וגם היא תמיד שמחה לקראתנו ומחבקת כל אחת. היא ממריצה אותנו במחמאות נלהבות כשאנו על מתקני הכושר, היא מתזות בינותינו כשהיא שרה בהתאם למקצב השיר התורן המתנגן ממערכת הרמקולים, ותוך כדי היא זורקת לכל אחת בנפרד מילות עידוד והמרצה. זוהי חוויה שבועית שאנו לא מוותרות עליה.

השבוע, באנו לאחר חודשיים וחצי שלא ביקרנו בסטודיו. זה היה בשעות הערב. רחל המזכירה כבר המתינה בקוצר רוח בעמדת הקבלה, וקיבלה אותנו במאור פנים: "איזה כיף שבאתן, התגעגענו אליכן מאוד", אמרה והוסיפה: "בנות מתוקות, מיכל לא תהיה היום!"

"למה?!" שאלנו באכזבה.

"שענת ערב עכשיו, ומיכל צריכה להיות עם הילדים שלה בבית", ענתה רחל המזכירה.

"אבל אנחנו נורא מתגעגעות למיכל! איך נסתדר פה בלעדיה?!" תמהנו באוזניה.

"אל תדאגו צדיקות, תכף תיכנס לפה רות, מדריכת התעמלות מקסימה, היא תהיה איתכן הערב. בינתיים היכנסו לאולם ואפעיל את המוזיקה", סיכמה רחל.

נכנסנו לאולם, ולשמע המוזיקה העליזה פצחנו בריקוד קבוצתי סוער וממושך. דקות ארוכות עברו, ושמתי לב שאנו ממתינות כבר זמן רב, ומדריכת ההתעמלות עדיין לא נכנסה.

יצאתי לעמדת הקבלה ונתקלתי במחזה מכאיב. רחל המזכירה עמדה וניהלה ויכוח רם עם בחורה בשנות השלושים לחייה. היה נראה שרחל מאוד נסערת. "כנראה שזאת רות, מדריכת ההתעמלות", הרהרתי לעצמי ועקבתי אחרי הדיאלוג הסוער שהתפתח.

"למה לא אמרו לי שמדובר בבחורות עם תסמונת ופיגור?!" היא צעקה לעבר רחל.

בתגובה רחל תקעה בה מבט כעוס וזועם וענתה לה בשאלה: "מה זאת אומרת?! הבחורות האלו כל כך צדיקות ומתוקות וצריכות להתעמל כמו כל אחת. הן מכירות תרגילים, רגילות להתעמל, ממושמעות ועובדות יפה. אולי תסבירי לי בבקשה, במה הן שונות מלקוחות רגילות שבאות לכאן מדי ערב להתעמל?!"

"כי אני מדריכת התעמלות לנשים רגילות! לא מתאים לי להדריך בחורות כאלו!" היא אמרה בטון חזק וסמכותי.

"איך דבר כזה 'לא מתאים לי'. את מדריכה פה, ויש לך מחויבות למקום וללקוחות. מגיע לבחורות המקסימות האלו שירות אדיב לא פחות ואף יותר מכולן. כנראה הייתה אי הבנה ולא הודיעו לך להכין שיעור מותאם יותר בשבילן, אבל את יכולה לאלתר משהו, לכן תיכנסי בבקשה", קבעה רחל.

"הבעיה היא לא בסוג השיעור. הבעיה היא בהן! אני לא מוכנה להתעסק עם בחורות תסמונת, בשום פנים ואופן", היא התעקשה.

"אני לא מאמינה!" הזדעקה רחל, "את היית אמורה לשמוח שיש לך זכות להדריך ולהתעמל עם כאלו בנות מתוקות ולסייע להן להתפתח, ובמקום זאת את בוחרת להישאר בעמדתך ולהחרים אותן? זה בלתי נתפס!" סיכמה המזכירה המסורה בניגון תוכחה.

"רחל, הטיעונים שלך לא מעניינים אותי. אני לא נכנסת אליהן. אמתין בחוץ עד לשיעור הבא. ובבקשה, בפעם הבאה נא לעדכן אותי מראש על דבר כזה", היא התעקשה להתמיד בסירובה, ויצאה לאוויר הקריר.

רחל המזכירה התיישבה המומה על כיסאה המסתובב, עיניה נצצו בברק מחשיד, והיה נראה שהיא עומדת לבכות. שמעתי אותה ממלמלת לעצמה בקול עצור: "אני לא מאמינה שזה קורה פה. מה אני עושה איתן?!"

אני נותרתי לעמוד בצד, מבולבלת ופגועה. מתקשה להבין את מה שאירע בדקות האחרונות. לפתע ראיתי את הודיה הרכות של הדירה השנייה יוצאת מאולם ההתעמלות, ונעצרת לידי, מופתעת מהמראה ההלום שלי. "אפרת, קרה משהו?" שאלה.

"כן", עניתי.

"תספרי לי מתוקה, מה קרה?" ביקשה הודיה.

"רות לא מוכנה לעשות לנו שיעור בגלל שאנחנו דאנוניות", דיווחתי בקצרה.

"לא יכול להיות! אני המומה!"

רחל המזכירה הנהנה בראשה: "הודיה, לצערי הרב אפרת צודקת. אבל אל תדאגי, זה לא יעבור לסדר היום הסיפור הזה", אמרה בקול נרגז.

הודיה המקסימה הרגיעה אותנו וביקשה שאכנס להמשיך לרקוד עם הבנות. עדיף שנישאר במצב רוח טוב, סיכמה והוסיפה: "כושר זה אמנם מאוד בריא, אבל לכעוס ולהתרגז זה מאוד לא בריא".

הסכמתי איתה ונכנסתי בצעדי ריקוד לקפץ עם החברות שלי באולם.

אפרת מילר את תפארתה

כתבו לנו עבור אפרת למייל:

betoch@mishpacha.com